

старата змѣица успокоила ги съ тѣзи думы: „Колкото за туй, бъдете спокойны вий момчета, и стига мислихте: по моето мнѣние, този юначенъ мъжъ никакъ не ще е осѣтилъ на сънь ударытъ ви, а особито като посръбнѣ снощи що-годѣ. Но знайте ли? нека му приготвимъ да го почернемъ и нагостимъ пакъ, като стане отъ сънь, че азъ намыслихъ съ какъвъ начинъ поне да го испытаямъ, отъ що той е станѣлъ толкози лютъ и силенъ, та и тебе, сынко, (казва на сына си) да направимъ такъвзи.

Между туй Дѣдо-Тракъ са разбудилъ, станѣлъ и, за да имъ даде знакъ за събужданъето си, поокашлялъ са малко. Тозъ часъ слугы-тъ донасятъ му да са омыва; послѣ влѣзва змѣя съ майка си, привѣтствувать го съ най драгы церемонии, между които змѣицата го и попытва: „Какъ прѣминѣхте тѣзи нощъ, пріятелю? Нашытъ момцы, като що посръбнѣхъ снощи повече, май множко вилнѣхъ цѣла нощъ, та отъ туй не знаѣ можѣхте ли да спите спокойно.“ — „Колкото за туй,“ отговаря Дѣдо-Тракъ: „Азъ много сладко и спокойно спяхъ, само слѣдъ заспаванъето ми малко нѣщо, като че бѣхы подосетихъ да ми пѣлзѣхъ; но при сичко туй много добрѣ са наспяхъ.“ Слѣдъ тѣзи привѣтствія поканватъ Дѣдо-Трака въ една много украсена зала, почеривать го, угощавать го добрѣ, и като щѣлъ вече да си трѣгне, богато го надаряватъ.

На изпращанъе змѣицата съ особита привѣтливостъ посмѣила да го попыта. „Ще вы пытамъ, пріятелю, нѣщо си, и съмъ увѣрена че, за побратимската ви къмъ сына ми обичъ, непрѣмѣнно ще удовлетворите пытанъето ми. Моля вы, отъ що си ты толкози лютъ, силенъ и бѣкъ? Азъ желяжъ да узнаѣ, че, ако